

Arrest

nr. 142 770 van 3 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 18 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 december 2010 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van 18 april 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat D. CHABOT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat E. MATTERNE en advocaat N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Aan de verzoekende partij wordt een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.3. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 27 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de beslissingen vermeld in punt 1.2. worden ingetrokken.

1.5. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt.

*“in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang t t het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De voorgelegde identiteitsdocumenten, met name de werkkaart, vaccinatiekaart en het zeemansboekje van betrokkene, kunnen niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt immers duidelijk dat de identiteit en de nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Verder toont betrokkene niet aan dat hij niet aan een paspoort kan geraken via de Ethiopische ambassade. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde is dus niet vervuld.”

1.6. Op 18 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.7. Op 1 maart 2011 stelt de Raad bij arrest nr. 57 132 de afstand van het geding vermeld in punt 1.3. vast.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en een citering van de motieven van de beslissing van 8 oktober 2010 en de thans bestreden beslissing, meent de verzoekende partij dat er een interne tegenstrijdigheid is in de bestreden beslissing. Zij betoogt dat de verwerende partij in haar motivering niet kan gevolgd worden daar waar zij in de aanhef van de bestreden beslissing stelt dat de door de verzoekende partij meegedeelde kopie van het zeemansboekje niet kan erkend worden of aanvaard worden als een identiteitsdocument, daar immers de verwerende partij in dezelfde beslissing de omzendbrief van 21 juni 2007 citeert waarbij de mogelijkheden worden opgesomd waarmee men zijn identiteit kan aantonen, dat hierbij eveneens een ‘gelijkwaardige reistitel’ vermeld wordt. De

verzoekende partij meent dat het zeemansboekje dat zij heeft voorgelegd ontegensprekelijk een reistitel betreft en dat uit de kopij mag blijken dat het zeemansboekje afgeleverd werd door de Ethiopische autoriteiten. Zij betoogt dan ook dat uit geen enkele motivering mag blijken waarom de door haar meegedeelde reistitel niet als voldoende wordt beschouwd, dat de verwerende partij stelt dat een reistitel voldoende is, doch niet motiveert waarom de door haar meegedeelde reistitel onvoldoende is. Deze tegenstrijdigheid leidt volgens de verzoekende partij tot de vaststelling dat de verwerende partij niet de nodige zorg heeft besteed in de motivering van haar beslissing en het haar bijgevolg onduidelijk is of de bestreden beslissing tot stand kwam op grond van de juiste documenten en overwegingen.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de voorgelegde identiteitsdocumenten, met name de werkkaart, vaccinatiekaart en het zeemansboekje door de diensten van de verwerende partij niet aanvaard kunnen worden als zijnde een identiteitsdocument, dat de omzendbrief van 21 juni 2007 immers duidelijk stelt dat de identiteit en de nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart, dat de betrokkene verder niet aantoonde dat hij niet aan een paspoort kan geraken via de Ethiopische ambassade, dat het aan de betrokkene is om minstens een begin van bewijs te leveren. Concluderend wordt gesteld dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde aldus niet is vervuld.

De verzoekende partij, maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht dient beoordeeld te worden in het licht van de toepasselijke wettelijk bepaling.

3.4. Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973,

toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot."

In de Memorie van Toelichting wordt aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet gesteld: *"De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren."* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, weerspiegelt het gestelde in de Memorie van Toelichting en verduidelijkt *"in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn."*

Er dient tenslotte te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoot" (*Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

De Raad wijst er daarenboven op dat de voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

3.5. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is verklaard omdat niet voldaan is aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. De verzoekende partij legt volgens de verwerende partij noch een identiteitskaart, noch een internationaal erkend paspoort, noch een gelijkgestelde reistitel voor. De verwerende partij wijst er ook op dat de verzoekende partij niet aantoot dat hij niet aan een paspoort kan geraken via de Ethiopische ambassade.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 5 december 2009 onder meer een zeemansboekje heeft voorgelegd, waaruit volgende gegevens blijken:

- naam van de kaarthouder, geboorteplaats- en datum, nationaliteit (p. 7)
- foto, plaats en datum van afgifte alsook de geldigheidsdatum, de uitreikende overheid, handtekening van de gemachtigde persoon (p. 8).

3.6. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij omtrent het voorgelegde zeemansboekje enkel dat dit niet kan aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument, waarbij zij verwijst naar de omzendbrief van 21 juni 2007 die duidelijk stelt dat de identiteit en de nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

De verzoekende partij meent dat het zeemansboekje dat zij heeft voorgelegd ontegensprekelijk een reistitel betreft en dat uit de kopij mag blijken dat het zeemansboekje afgeleverd werd door de Ethiopische autoriteiten. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat uit geen enkele motivering mag blijken waarom de door haar meegedeelde reistitel niet als voldoende wordt beschouwd, dat de verwerende partij stelt dat een reistitel voldoende is, doch niet motiveert waarom de door haar meegedeelde reistitel onvoldoende is.

3.7. Daargelaten de vraag of een zeemansboekje een gelijkgestelde reistitel betreft, waarbij de Raad vaststelt dat uit de omzendbrief van 21 juni 2007 waarnaar de verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing niet blijkt wat onder de noemer 'gelijkgestelde reistitel' kan begrepen worden, stelt de Raad

vast dat de verwerende partij heeft nagelaten te motiveren waarom het door de verzoekende partij voorgelegde zeemansboekje, niet aanvaard kan worden als 'gelijkgestelde reistitel'.

3.8. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden, dat zij dus niet verder dient te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing 'het waarom' of 'uitleg' dient te vermelden, dat de verzoekende partij derhalve niet kan gevolgd worden in haar kritiek volgens de welke uitgelegd diende te worden waarom een zeemansboekje niet aanvaard wordt als identiteitsdocument.

3.9. Gelet op alle gegevens die blijken uit het voorgelegde zeemansboekje, zoals opgesomd onder punt 3.5. kan *in casu* aangenomen worden dat de verwerende partij zich niet kon beperken tot de vaststelling dat het zeemansboekje niet aanvaard kan worden als een identiteitsdocument, dat ingevolge de omzendbrief van 21 juni 2007 de identiteit en de nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart zonder te motiveren waarom het door de verzoekende partij voorgelegde zeemansboekje niet aanvaard kan worden als 'gelijkgestelde reistitel'.

3.10. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.11. In de eerste bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk opdracht gegeven tot het afleveren van de tweede bestreden beslissing aan de verzoekende partij:

“Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 19.01.2004.

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 06.08.2003. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”

In de tweede bestreden beslissing wordt vermeld dat deze beslissing werd getroffen in uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris meegedeeld op 27 december 2010.

Nu de eerste bestreden beslissing vernietigd dient te worden, valt de rechtsgrond van de tweede bestreden beslissing weg en dient zij in het kader van een goede rechtsbedeling eveneens te worden vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en van 18 april 2011 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER